

selv end hos mig. Jeg forstod den ærede Ordfører saaledes, at han ikke ret vidste, hvad der tilsigtedes med de 3 nævnte Ændringsforslag. Han anstillede Betragtninger over, hvad det kunde være Hensigten med dem at opnaa. Det kunde være Hensigten at faa markeret, at Ministeren burde have Bemyndigelse til at faa fastslaaet, at han burde betale bedre Lønninger, og, udtalte den ærede Ordfører, hvis det var Hensigten med disse Ændringer, vare de unødvendige. Ministeren havde og havde til enhver Tid haft en saadan Bemyndigelse. Jeg skal tillade mig hertil at bemærke, at den ærede Ordfører næppe har ganske Ret, naar han mener, at det er slaaet fast som en ganske given Ting, at den højtærede Minister har en saadan Bemyndigelse til at lønne Statens Arbejdere anstændigt. Jeg skal dog ikke her gaa i Rette med den ærede Ordfører. Det vilde jo paa nærværende Tidspunkt være ret omstændeligt, men jeg skal peges paa noget andet, og det er dette, at om end den højtærede Minister maatte have en saadan Bemyndigelse, viser Tingenes Tilstand, viser den Maade, hvorpaa den højtærede Minister lønner og hidtil har lønnet Statens Arbejdere, at Bemyndigelsen enten ikke er bleven forstaaet eller i alle Tilfælde ikke er bleven brugt, og naar en Bemyndigelse af en saadan Betydning ikke bliver brugt, som oven i Købet har saavel den ærede Ordførers Sympati som det ærede Flertals, paa hvis Vegne han havde Ordet, og som han og Flertallet mener maa bruges, hvad er da naturligere end at ræsonnere som saa: Saa maa Bemyndigelsen paa ny understreges, saa maa den gives paa ny. Det er den letteste Sag at komme ud over det Spørgsmaal, hvorvidt Bemyndigelsen ligger, har ligget der, man kan jo blot give den igen, saa er den der jo. Og hvad den ærede Ordfører og det ærede Flertal har Sympati for, have de jo saa lettet Vejen for, have de jo saa støttet. Jeg skal indrømme, at den ærede Ordfører maaske tog det Hensyn, at der ved nu at gaa med til at give Ministeren en saadan Bemyndigelse, maaske blev slaaet fast, at Ministeren ikke tidligere har haft denne Bemyndigelse, og at man derfor ikke kunde gøre disse Højregeringer, de Højreministre, vi hidindtil have haft, ansvarlige for, at de have sultefødet Statens Arbejdere. Men det forekommer mig, at hvis det var dette Hensyn, der havde bevirket, at den ærede Ordfører eller det Parti eller Flertal, han repræsenterer, ikke har villet gaa med til denne Ændring,

burde de og kunde de ogsaa have gaaet en anden Vej. De kunde i Finansudvalget have gjort det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) opmærksom paa, at dette Ændringsforslag havde en formel Fejl, nemlig den, at det i Stedet for at lyde paa Bemyndigelse burde og kunde rettere have lydt paa en Opfordring til Ministeren. Er det ærlig ment? Jeg ved ikke, om jeg tør tvivle derpaa, men er det ærlig ment, naar den ærede Ordfører siger, at han har Interesse for og sympatiserer med de foreslaaede Ændringer, saa forekommer det mig, at denne Sympati klarest og tydeligst var kommen til at ligge paa Tingets Bord, ligge for Befolkningen, for Arbejderbefolkningen, om den ærede Ordfører havde gjort sit til, at det formelle Hensyn, der hindrer ham i at følge denne Sag, var bleven ryddet af Vejen. Jeg vil, da denne Sag har Betydning, hvad jeg senere skal komme nærmere ind paa, opfordre den ærede Ordfører til at begrunde, hvorfor de Herrer ikke i Finansudvalget have gjort opmærksom paa denne formentlige formelle Fejl, der hindrer den ærede Ordfører og hans Flertal i at stemme for denne Ændring, og der have ryddet denne formelle Fejl af Vejen. Jeg kunde endvidere for at faa Spørgsmaalet klart, ønske, at den ærede Ordfører vilde svare paa følgende: Vilde han og det ærede Flertal her have stemt for Ændringen, hvis den i Stedet for at lyde paa Bemyndigelse havde lydt paa en Opfordring til Regeringen om at betale de Lønninger under de Forhold, som Ændringerne vedrøre? Faa vi et Svar herpaa, hvad vi forhaabentlig gøre, er Sagen i nogen Grad klart, og den ubehagelige Ting, at der ude i Befolkningen bliver tvivlet om, hvor det ærede Flertal og den ærede Ordfører i dette Spørgsmaal befinder sig, er da ude af Verden, og det turde saa være, at ikke mindst det ærede Flertal selv var tjent og vel tjent med at faa dette Spørgsmaal klart. Naar man har fulgt Finanslovbehandlingen i Aar og har set den større eller mindre Interesse, hvormed Forslag, der tilsigte at skaffe Arbejderne under Staten en Løn, der er blot nogenlunde anstændig, ere bleven fulgte i denne Sal, faar man det Indtryk og den Opfattelse — man kan næsten ikke frigøre sig herfor — at der ikke her er nogen Interesse for dette Spørgsmaal, man gaar ganske let hen over disse ret betydningsfulde Ting. Aarsagen kan søges dels i, at der her savnes Interesse, endvidere kan den søges i, at der her